

JEVANĐELJE PO MAGIČNOM

Beše to jednog od onih dana kada su ljudi još brkali novu i staru eru, pijani od tekuće Istorije i uživanja u tekovinama još uvek drevnih civilizacija. Na stadionu „Cion“ imalo se odigrati finale Kupa Kralja Judeje. Za najznamenitiji fudbalski trofej Istočnog sveta borili su se jerusalimski gigant „Farisej Siti“ i „Radnički“ iz Vitlejema. Ovaj potonji beše klub ne naročite tradicije; nije bilo pehara u njihovim slamaricama. Međutim, te sezone – pravo notkuda! – nekako se sastavi neverovatna ekipa, razigrana i ubojita, vešta u napadu koliko i u odbrani. Predvođeni iskusnim trenerom Matejom, u toj momčadi naročito se ističaše centarfor Petar, desno krilo Vartolomej, štoperski par Jovan i Filip, kao i golman Jakov. Ipak, nesumnjivo prva zvezda vitlejemskog „Radničkog“ beše Isus Hrist, supernadareni plejmejker iz Nazareta, čije su lopte imale ne samo „oči“ već kompletnu „viziju igre“. S proročanskim instinktom je pronalazio rupe u protivničkoj odbrani i prazne prostore za utrčavanja svojih saigrača – kojima doista nije bilo teško da takve, hirurški precizne asistencije, pretvaraju u golove.

Na njihovim prethodnim utakmicama, u četvrtfinalu i polufinalu, odigrao se pravi vartomet golova. I „Građanski“ iz Galileje i „Palestina Junajted“ bili su isprašeni sa gotovo ponižavajućim rezultatima. Zato je uzbuđenje pred finalno odmeravanje snaga sa višestrukim šampionom „Farisej Sitijem“ dostiglo vrhunac još pre nego što su sve karte rasprodate, čak i kod sektaških preprodavaca. Jer, nešto neobično se osećalo u vazduhu, nešto što fudbalska tradicija do tada nije mogla niti da vidi, niti da prepozna...

I tako se i desi u tih prevratničkih devedeset minuta.

„Radnički“ iz Vitlejema je prosto pregazio favorizovani „Farisej Siti“ sa šokantnih 5:0! Takav trijumfalni praznik nisu pamtili ni najstroži fudbalski sladokusci. U gotovo fantazmagoričnoj predstavi naravno da se najviše isticao, sada već idol masa i ikona drevne Igre – neuhvatljivi, leteći Isus Nazarećanin. Njegovo umeće, slagaše se čitava javnost Istočnog, ali i Zapadnog sveta, beše nešto dotad neviđeno; kvalitet koji se nije mogao oceniti postojećim standardima; veština koja je izmicala fundamentalnim pravilima igre...

Ali, avaj, beše to i početak čudesnih nevolja za najsajjniju fudbalsku zvezdu tadašnjeg vremena. Jer, judejski kralj Irod važio je ne samo za prekog vladara već i za fanatičnog navijača „Farisej Sitija“, i taj sramni poraz u finalu mu je jako teško pao. Toliko teško da je odlučio, preko svojih posilnih i prateće im administracije, da – ni manje – ni više! – protera novootkrivenog genijalca Isusa iz Istočnog sveta!

A to, kao da jedva dočekaše svemoćni šef Zapadnog sveta, takođe utrenirani hedonista i strogi egzibicionista, Oktavijan Avgust, kojem nije mogao da promakne nesvakidašnji fudbalski mozak Isusov, u kombinaciji sa elegantnom tehnikom, vratolomnim driblinzima, brzinom munje i orlovskim pregledom igre na terenu – osobinama koje posedovaše skromna, igri posvećena Isusova ličnost. Te tako moćni zapadni šef stupi u megafinansijske i

eksteritorijalne pregovore sa istočnim gazdom, ne bi li obavili transfer veka na obostrano i onostrano zadovoljstvo. Sa ovozemaljskim ciljem da za bajkovitu količinu blaga, Isus Hrist pređe u fudbalski klub „Roma“, e kako bi na Oktavijanovom „Koloseumu“ zabavljao njegove podanike, glasače i neopredeljenu publiku koja je više volela fudbal i od samog vladara.

Ali, u tadašnjoj, planetarno moćnoj rimskoj državi, fudbal beše već stasao u nešto mnogo veće od same igre. Zato i nije čudilo gundanje i zavereničko negodovanje rimskih senatora, pre svih ser Anjelija i ser Berluskonija, koji nisu nimalo blagonaklono gledali na predstojeći međudržavni poslovno-političko-fudbalski sporazum. Time bi se, sasvim predvidljivo, ugrozile pozicije njihovih klubova, „Juventusa“ i „Milana“, a to se i te kako moglo odraziti na njihovu finansijsku i političku moć. Stoga se oni odlučiše za taktiku „Hanibalovih slonova u Tifanijevoj zlatari“.

Naime, preko kanala krupnog kapitala, koristeći puteve svile i opijuma, pomenuti tajkunski dvojac, stupiše u kontakt sa Judom, vlasnikom „Radničkog“ iz Vitlejema i, u velikom i raskošnom poverenju, izložiše mu svoj pakleni plan, koji za cilj imaše da trajno osujeti Isusov prelazak u F. K. „Roma“. Zaslepljen ponudom koja se ne odbija, previše ljudski nastrojenu Juda pristade, te tako upriliči klupsko slavlje povodom osvajanja Kupa Kralja Judeje. Nazvao ga je „Oproštajna večera“, a u čast najveće vedete vitlejemskog kluba i buduće najveće zvezde zemaljskog fudbala – Isusa Hrista, bivšeg čobanina i učenika stolarske škole...

A na tom slavlju, na čuđenje članova uprave i samih igrača, sve beše luksuzno, toliko da se običnom klupskom stvoru smesta zavrte provincijska pamet od ponuđene količine i vrste dekadencije. Prosto kazano, ne postojase zadovoljština ili porok koji ne beše galantno serviran – za beskrajno posluženje. Nije trebalo dugo da se žurka zatvorenog tipa začas pretvori u raspomamljenu, svestranu orgiju u kojoj ništa hetero ne postade blisko homo prirodi, inače retko slasne ljudske duše.

Dok je bestijalno veselje trajalo u svakom, anatomski mogućem, oralnom i analnom smislu, specijalni „gosti“ iz prikrajka praviše beleške i crteže tih natčovečanskih prizora prirodnoga bluda. Te tajne zvanice bejahu, zapravo, *specijalni agenti*. Odnosno, službenici Pontija Pilata, „komesara za sport i varvarstvo u Istočnom svetu“, a sa kojim su ser Berlusconi i ser Anjeli prethodno postigli vrlo unosan dogovor...

I tako, kada je video inkriminisana dokumenta, Pontije Pilat je odlučno, uz puno javno iskazanog gađenja i sablažnjavanja, odbio da izda radnu licencu Isusu, koji takođe beše prisutan na pomenutim orgijama kao aktivan i maštovit učesnik. Zgrožena priloženim dokazima, do tada mu navijački naklonjena, judejska javnost je takvu radikalnu odluku masovno i gromoglasno pozdravila, a kralju Irodu se ukaza šansa da tom antiđavolskom, fudbalski nedodirljivom neprijatelju – inače njegovom bednom slugi, je li – zabije *bolan autogol* kojeg će se ovaj prisećati i kao krst ga nositi do kraja svog išutiranog života. Imajući u vidu koliki beše bes Irodov zbog blamaže omiljenog mu kluba, a o čemu su i Asirci i Feničani, pa čak i Persijanci dumali kao o „nebeskoj provali fekalija na Jerusalim“, pravo je čudo kako je uopšte judejski kralj ostavio u životu zlehudog fudbalskog maga, bespomoćnog Isusa. Umesto živog zakopavanja na centru igrališta ili čerečenja duž gol-linije, Irod se zadovoljio da ga baci u rudarske jame u čitavom pojasu Gaze – doživotno i bez dana beneficiranog radnog staža, sa trajnom zabranom igranja fudbala na bilo kom javnom, polujavnom ili privatnom mestu u Istočnom svetu.

Ipak, i pored istorijski potvrđene strogosti i efikasnosti judejskih zakona, i dan-danas kruže priče da su, tokom dugog vremena njegovog, prisilno isposničkog života, neki ljudi videli Isusa kako bezbrižno pika fudbalsku loptu (stranci pominju tzv. „krpenjaču“) sa lokalnom dečurlijom, na skrivenim, divljom žalfijom obraslim poljanama u podnožju Golgote. I još nešto: legende o tim tajnim događajima ne propuštaju da pomenu vragolasti osmeh koji nije prestajao da sija na Isusovom licu.